

POSTANOWIENIE

14 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 14 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. P.
przeciwko R. AG (S.A.) w W. Oddział w Polsce
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R. AG (S.A.) w W. Oddział w Polsce
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 18 lutego 2025 r., I ACa 2056/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym przeciwko R. AG z siedzibą w W. Oddział w Polsce (taki sposób oznaczenia pozwanego wynika z art. 19 pkt 1 w zw. z art. 14 i art. 17 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej), powód – K. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 52.807,38 zł oraz 22.626,28 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty w związku z

nieważnością zawartej przez strony umowy kredytu nr [...] z dnia 21 maja 2008 r. i pobraniem przez pozwanego Bank świadczeń nienależnych w okresie od 06 czerwca 2008 r. do 06 czerwca 2022 r. Ponadto, powód wniósł o ustalenie nieistnienia pomiędzy stronami stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu nr [...] z dnia 21 maja 2008 r. Powód wystosował także roszczenie ewentualne w przypadku uznania związania stron umową w kształcie pozbawionym zapisów abuzywnych, wnosząc o: zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 18.299,70 zł oraz 22.626,28 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty w związku z pobraniem środków tytułem spłaty kredytu w zawyżonej wysokości w okresie od 04 lipca 2008 roku do 06 czerwca 2022 r. Roszczenie powoda związane było z zawartą z poprzednikiem prawnym pozwanego (E. S.A.) dnia 21 maja 2008 r. umową o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych nr [...], który został udzielony w złotych, będąc waloryzowanym kursem CHF, celem zakupu przez powoda mieszkania na rynku wtórnym (spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w Ż. przy ul. S. [...]).

W odpowiedzi na pozew pozwany R. AG w W. prowadzący działalność gospodarczą w Polsce za pośrednictwem R. AG (Spółka Akcyjna) Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Ponadto, pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda, a na wypadek uwzględniania przez Sąd żądania pieniężnego strony powodowej (związanego z ustaleniem nieważności umowy kredytu), na zasadzie przepisu art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c. podniósł zarzut zatrzymania.

Wyrokiem z 27 marca 2023 r., Sąd Okręgowy w Płocku, w szczególności, ustalił, iż nie istnieje stosunek prawny wynikający z umowy o kredyt hipoteczny nr [...] zawartej 21 maja 2008 roku pomiędzy K. P., a E. S.A. Spółką Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym pozwanego R. AG w W. prowadzącego działalność gospodarczą w Polsce za pośrednictwem R. AG (Spółka Akcyjna) Oddział w Polsce z siedzibą w W. (pkt I); zasądził od pozwanego R. AG w W. prowadzącego działalność gospodarczą w Polsce za pośrednictwem R. AG (Spółka Akcyjna) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powoda K. P. kwotę 52.807,38 zł oraz kwotę 22.626,28 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 14 marca 2023 roku do dnia zapłaty (pkt II); oddalił

powództwo w pozostałym zakresie (pkt III).

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku apelację wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w punktach I, II oraz IV, podnosząc wyszczególnione w treści apelacji zarzuty naruszenia przepisów postępowania oraz zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 385¹ § 1 k.c.; art. 385² k.c.; art. 358 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 385¹ § 2 k.c.; art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 69 Prawa bankowego; art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c. Pozwany we wnioskach apelacji wniósł między innymi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości; ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez: dodanie następującego postanowienia: „z tym zastrzeżeniem, że pozwanemu R. AG z siedzibą w W. prowadzącemu działalność w Polsce poprzez R. AG S.A. Oddział w Polsce przysługuje uprawnienie do zatrzymania zasądzonych na rzecz strony powodowej należności do czasu, aż strona powodowa zaoferuje pozwanemu zwrot otrzymanego na podstawie umowy nr [...] świadczenia w kwocie 170.000 PLN albo zabezpieczy roszczenie o zwrot tej kwoty" i oddalenie powództwa w zakresie roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie w całości.

Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny w Łodzi uznał, że apelacja pozwanego jest bezzasadna. Odnośnie do wyszczególnionych w apelacji zarzutów Sąd II instancji, między innymi, stwierdził, że zarzuty naruszenia prawa materialnego w znacznej części są tożsame z zarzutami powoływanymi przez Bank w innych sprawach z jego udziałem i były już przedmiotem rozważań tego Sądu, w składzie rozpoznającym apelację (sprawy o sygn. I ACa 1281/23, I ACa 1596/21), a przedstawione tam motywy rozstrzygnięcia pozostają, w ocenie Sądu odwoławczego, aktualne także w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny w Łodzi w całości podzielił rozważania Sądu Okręgowego w przedmiocie stwierdzonej abuzywności postanowienia § 7 punkt 4, § 9 pkt 2 a także § 13 pkt 7 Regulaminu kredytu hipotecznego udzielanego przez E. S.A, stanowiących integralną część umowy kredytu na podstawie jej § 1 ust. 2, a przywołane w tej materii zarzuty naruszenia prawa materialnego tj. art. 385¹ § 1 k.c., art. 385² k.c., art. 358 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 385¹ § 2 k.c. i art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 69 Prawa bankowego uznał za niezasadne. Następnie Sąd II instancji przyznał rację Sądowi

Okręgowemu, który przyjął, że sporne klauzule indeksacyjne określają główne świadczenia stron, co wobec braku ich jednoznaczności nie wyklucza ich dalszego badania w kontekście przesłanek art. 385¹ § 1 k.c. Chybiony był także zarzut błędnej wykładni art. 385¹ § 1 k.c. w zakresie pozostałych przesłanek jego stosowania. Niewątpliwie, bowiem, postanowienia zawarte w § 7 punkt 4 oraz § 9 pkt 2, a także § 13 pkt 7 Regulaminu, kształtują prawa i obowiązki kredytobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, bowiem pozwany zastrzegł sobie prawo do jednostronnego regulowania wysokości salda kredytu w walucie indeksacji, a następnie rat kredytu waloryzowanego kursem franka szwajcarskiego (a także wcześniejszej spłaty całości kredytu) poprzez wyznaczanie w tabeli kursowej kursu sprzedaży franka szwajcarskiego, nie wskazując w umowie kryteriów czy przesłanek ustalania kursu. Tym samym Bank miał pełną kontrolę nad wysokością rat spłacanych przez powoda i ustalaniem różnicy pomiędzy ceną kupna i sprzedaży waluty (tzw. spread walutowy), która stanowiła jego zysk w relacji z konsumentem. W analizowanych postanowieniach umownych brak było oparcia zasad ustalania kursów na obiektywnych i przejrzystych kryteriach. Zamierzonych skutków procesowych nie mogła także wywołać próba wywodzenia w ramach zarzutu naruszenia art. 65 k.c. i art. 69 Prawa bankowego, że dopuszczalność samej indeksacji kwoty kredytu przemawia za bezskutecznością jedynie części kwestionowanych warunków umowy tj. wyłącznie postanowień odsyłających do Tabel kursowych banku, przy jednoczesnym utrzymaniu samego mechanizmu waloryzacji i próbach wyłożenia tych postanowień umowy z odwołaniem do art. 65 § 1 i 2 k.c. Nietrafne pozostawały także argumenty dotyczące postulowanego przez pozwanego uzupełnienia umowy. Należało wykluczyć możliwość uzupełnienia luk powstałych w umowie wyłącznie na podstawie przepisów krajowych o charakterze ogólnym, przewidujących, iż skutki wyrażone w treści czynności prawnej są uzupełniane w szczególności przez skutki wynikające z zasad słuszności lub ustalonych zwyczajów, które nie stanowią przepisów dyspozytywnych lub przepisów mających zastosowanie, w przypadku, gdy strony umowy wyrażą na to zgodę. Tym samym brak było podstaw do uzupełnienia umowy z odwołaniem do przepisu o charakterze ogólnym tj. art. 56 k.c. czy art. 354 § 1 k.c.; brak było także podstaw dla "naprawiania" nieuczciwych

postanowień umownych wyłącznie na podstawie art. 65 k.c., w celu złagodzenia ich nieuczciwego charakteru, nawet przy zgodnej w tym zakresie woli obu stron kontraktu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy ostatecznie trafnie uznał za nieskuteczny podniesiony przez pozwanego ewentualny zarzuty zatrzymania. Sąd II instancji zgodził się z apelującym jedynie co do tego, że wprowadzenie do umowy kredytu klauzuli indeksacyjnej nie naruszało zasady nominalizmu i zasady swobody umów z art. 353¹ k.c., jeżeli pozwala na określenie koniecznych przedmiotowo postanowień umowy kredytowej z art. 69 ustawy Prawo bankowe.

Ostatecznie wyrokiem z 18 lutego 2025 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację pozwanego.

Pozwany skargą kasacyjną zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18 lutego 2025 r. w całości. Skargę kasacyjną od tego wyroku pozwany oparł na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c.; art. 385¹ § 4 k.c. w zw. z art. 385¹ § 2 k.c.

We wnioskach skargi, pozwany, na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 oraz 2 k.p.c., wniósł o jej przyjęcie do rozpoznania. Odnośnie do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. skarżący wskazał na następujące zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania: „Czy możliwe jest ustalenie nieważności umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej wskutek uznania przez Sąd, że postanowienia umowy kredytu dotyczące sposobu ustalania kursu waluty obcej poprzez odesłanie do tabeli kursowej stosowanej przez bank są sprzeczne z zasadą swobody umów lub z naturą stosunku prawnego albo są abuzywne, jeżeli po ich usunięciu treść umowy nie wykracza poza granice swobody umów w rozumieniu art. 353¹ k.c. ani nie jest sprzeczna z treścią art. 69 ustępy 1 i 2 Prawa Bankowego w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 29 lipca 2011 roku o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw?”. Celem wykazania sformułowanego zagadnienia prawnego skarżący zaprezentował bliżej określone w treści skargi kasacyjnej wielowątkowe wywody prawne odnośnie do instytucji umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej w kontekście art. 69 ust. 1 oraz 2 Prawa bankowego oraz zasady swobody umów z art. 353¹ k.c. oraz potencjalnych skutków abuzywności z uwzględnieniem wybranych orzeczeń Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych. W ocenie skarżącego rozstrzygnięcie

powyższego zagadnienia prawnego będzie miało istotne znaczenie dla praktyki sądów krajowych w zakresie tzw.: spraw frankowych znajdując odpowiednie przełożenie na wszelkie umowy zawierane przez przedsiębiorców z konsumentami.

Odnosnie, natomiast, do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c. skarżący stwierdził, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj.: 1) „art. 58 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zakresie możliwości uznania umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej za sprzeczną z zasadą swobody umów z uwagi na zawarcie w umowie postanowień, w których kredytodawca jest upoważniony do jednostronnego oznaczenia kursu waluty właściwej do wyliczenia wysokości zobowiązania kredytobiorcy oraz ustalenia rat kredytu, oraz, brak wynikania z treści stosunku prawnego obiektywnych i weryfikowalnych kryteriów oznaczenia tego kursu, a w konsekwencji za nieważną, w sytuacji gdy jej zapisy oraz konstrukcja są zgodne z treścią przepisów obowiązujących w dacie jej zawarcia tj. z art. 353¹ w zw. z art. 69 Prawa bankowego oraz art. 111 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo bankowe w wersji sprzed nowelizacji ustawą z dn. 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw”. Jak wskazał skarżący w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że konstrukcja umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej nie pozostaje sprzeczna z naturą umowy kredytu, co potwierdza liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego, które zostało przez skarżącego szczegółowo przywołane. Wobec jednak rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, w tym sądów apelacyjnych, zdaniem skarżącego koniecznym jest jednoznaczne rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy, na gruncie przepisów krajowych, o możliwości uznania umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej za sprzeczną z zasadą swobody umów, w sytuacji, gdy jest ona zgodna z treścią przepisów obowiązujących w dacie jej zawarcia tj. z art. 353¹ k.c.; 2) „art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 58 § 1 i § 3 k.c. zw. z art. 353¹ k.c. - w zakresie związania konsumenta umową kredytu indeksowanego do waluty obcej w pozostałym zakresie (tj. z wyłączeniem klauzuli ryzyka walutowego/waloryzacyjnej), pomimo uznania przez Sąd za niedozwolone postanowień umowy kredytu dotyczących sposobu ustalania kursu waluty obcej poprzez odesłanie do tabeli kursowej stosowanej przez bank (klauzuli przeliczeniowej); w przypadku, w którym umowa kredytu indeksowanego do waluty

obcej po usunięciu postanowień niedozwolonych (w zakresie klauzuli przeliczeniowej) nie jest sprzeczna z przepisami prawa bezwzględnie obowiązującymi oraz nie wykracza poza granice swobody umów” – zdaniem skarżącego, a wbrew wnioskowi poczynionemu przez Sąd II instancji, skutek nieważności umowy kredytu wynikający z uznania jej określonych postanowień za niedozwolone nie jest przyjmowany w orzecznictwie w sposób jednolity; reprezentowane są bowiem trzy poglądy, które skarżący szczegółowo przedstawił i w konkluzjach stwierdził, że koniecznym jest jednoznaczne rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy, na gruncie przepisów krajowych, czy, a jeśli tak to w jakim zakresie, sąd krajowy, uznając za niedozwolone postanowienia umowy kredytu dotyczące sposobu ustalania kursu waluty obcej poprzez odesłanie do tabeli kursowej stosowanej przez bank, powinien orzec o związaniu konsumenta umową kredytu indeksowanego do waluty obcej w pozostałym zakresie (tj. w zakresie klauzuli walutowej); 3) „art. 385¹ § 1, 3 i 4 k.c. w zakresie możliwości uznania za indywidualnie uzgodnione takiego postanowienia: które zostało zawarte w regulaminie, stanowiącym wzorzec umowny, który znajduje zastosowanie w zakresie nieuregulowanym umową, a nie bezpośrednio w umowie oraz którego treść nie została ustalona w wyniku negocjacji między konsumentem i przedsiębiorcą, lecz konsument miał możliwość jego negocjacji, a nie podjął takiej próby w celu modyfikacji postanowienia, a w konsekwencji przyjęcie, że konsument zaakceptował jego treść w postaci zaproponowanej przez przedsiębiorcę” – jak wskazał skarżący w orzecznictwie wskazuje się, że istnieją dwie metody wykładni tego, czy postanowienie umowne zawarte w umowie zawartej przez przedsiębiorcę i konsumenta zostało indywidualnie uzgodnione. Kwestia ta nie jest traktowana również w orzecznictwie w sposób jednolity. Reprezentowane są dwa poglądy, które skarżący bliżej zaprezentował w treści skargi. Zdaniem skarżącego odmiennej oceny pod kątem "indywidualnego uzgodnienia postanowienia umownego" wymagają zatem następujące sytuacje: sytuacja pierwsza, w której konsument decyduje się na zawarcie umowy po rozpatrzeniu istotnych dla niego warunków (np. ceny, okresu zobowiązania), a po zawarciu umowy, w trakcie jej wykonywania ujawniają się postanowienia określające sytuację konsumenta w sposób, którego konsument nie chciał lub się nie spodziewał; sytuacja – druga, w której określone

warunki, decydujące o istocie umowy i o pozostałych jej postanowieniach, są konsumentowi znane od początku, tj. ma on możliwość ich rozważenia, a decyzja o przystąpieniu do umowy jest w zasadzie wyborem między tymi warunkami a warunkami właściwymi dla innego rodzaju umowy, bądź też nie podejmuje żadnych działań zmierzających do ich negocjacji, w celu poprawienia swojej "sytuacji kontraktowej" względem przedsiębiorcy. Sytuacja pierwsza wymaga przyjęcia poglądu, zgodnie z którym postanowienia nie można uznać za indywidualnie uzgodnione tylko przez wzgląd na fakt, że znajduje się ono w podpisanej przez obie strony umowie. Sytuacja druga wymaga przyjęcia innych warunków oceny, tj. tych zaproponowanych przez Sąd Najwyższy w orzeczeniach tego Sądu. Zatem, w ocenie skarżącego, koniecznym jest jednoznaczne rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy, na gruncie przepisów krajowych, w jakim zakresie dane postanowienia umowne można uznać za indywidualnie uzgodnione, jeżeli możliwość ich negocjacji istnieje, ale konsument nie podejmuje działań zmierzających do takowych negocjacji, godząc się na warunki zaproponowane pierwotnie przez przedsiębiorcę.

We wnioskach skargi kasacyjnej skarżący domagał się, w szczególności, uchylenia zaskarżonego wyroku w całości.

W odpowiedzi na skargę pozwanego powód domagał się odmowy jej przyjęcia do rozpoznania, a w razie nie uwzględnienia tego wniosku; oddalenia tej skargi jako bezzasadnej; zasądzenia od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania kasacyjnego według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący powołał się w skardze kasacyjnej na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz żadna z nich nie wystąpiła.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że

określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W odniesieniu do podnoszonych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestii prawnych i wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tzw. kredytów frankowych należy stwierdzić, że zostały już one wyjaśnione szczegółowo w orzecznictwie sądowym (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego w sprawach I CSK 2225/23, I CSK 2268/23, I CSK 2291/23 i I CSK 2334/23 oraz wyroki w sprawach II CSKP 957/23, II CSKP 1002/23, II CSKP 1956/22, II CSKP 2164/22 i II CSKP 2295/22, II CSKP 690/23, II CSKP 1996/22, II CSKP 2231/22 i II CSKP 278/23, II CSKP 380/23, II CSKP 617/23).

Ponadto odnotowania wymaga, że w wyroku z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w sporze konsumenta z przedsiębiorcą z powodu abuzywnych klauzul umownych nie jest miarodajne zastosowanie art. 58 § 1 k.c. Rzecz bowiem w tym, że art. 385¹ i n. k.c. stanowią rdzeń systemu ochrony konsumenta przed wykorzystywaniem przez przedsiębiorców silniejszej pozycji kontraktowej, związanej z możliwością jednostronnego kształtowania treści wiążących strony postanowień, w celu zastrzegania klauzul niekorzystnych dla konsumenta (klauzul abuzywnych), i wprowadzają instrument wzmożonej - względem zasad ogólnych (w tym art. 353¹ k.c.) - kontroli treści postanowień narzuconych przez przedsiębiorcę, pod kątem poszanowania interesów konsumentów (por. też uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17), a także szczególną - odbiegającą od zasad ogólnych - sankcję mającą niwelować niekorzystne skutki zastosowania klauzul abuzywnych. W zakresie swego zastosowania wyłączają zatem regulacje ogólne, w tym dotyczące konsekwencji naruszenia właściwości (natury) stosunku prawnego.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1

k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 poz.1935 ze zm). Orzeczenie o odsetkach od zasądzonych kosztów postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności.

Władysław Pawlak

[PG]

[a.ł]